

No More Morias?

*Een klemmende oproep aan
de politiek voor solidair en
humaan Europees asielbeleid*

**VluchtelingenWerk
Nederland**

Inhoud

Verhalen uit Lesbos en Athene

Colofon

De publicatie 'No More Morias?' is een uitgave van VluchtelingenWerk Nederland.

Tekst: Femke de Vries en Trudeke Sillevs Smitt
Foto's Omslag en overige foto's van Kamp Moria 2: VluchtelingenWerk Nederland
Geportretteerde vluchtelingen: Amir Ali en Ahmad Ebrahimi
Vormgeving: Studio Stennis

© VluchtelingenWerk Nederland, september 2021

NO MORE MORIAS? DE SITUATIE IN GIEKENLAND ÉÉN JAAR NA DE BRAND

Op 9 september 2020 brandde vluchtelingenkamp Moria op het Griekse eiland Lesbos volledig af. De beelden van de allesverwoestende vlammenzee en wanhopige mannen, vrouwen en kinderen die nachtenlang op straat sliepen, gingen de hele wereld over. In het kamp verbleven ruim 13.000 mensen opeengepakt in onhygiënische en inhumane omstandigheden.

Kort na de verwoestende brand presenteerde de Europese Commissie voorstellen voor nieuw Europees asielbeleid: het *Europese Asiel- en Migratiepact*. Bij de presentatie van het pact spraken Europese leiders over 'No More Morias'. Met dit pakket aan plannen voor gezamenlijk beleid zou er een einde moeten komen aan de mensonterende situatie voor vluchtelingen aan de grenzen van Europa. Het markeerde een 'nieuwe start' in het Europees asiel- en migratiebeleid, aldus Eurocommissaris Ylva Johansson.

Moria 2

Vlak na de brand zijn de bewoners van Moria echter gehuisvest in een kamp – Mavrovouni – dat vanwege de slechte omstandigheden al snel werd omgedoopt tot 'Moria 2'. Wij bezochten het kamp én de hoofdstad Athene één jaar na de brand en spraken met vluchtelingen, advocaten, hulpverleners, ngo's en Griekse migratieambtenaren. Zij vertellen over gebrek aan politieke wil, falend Europees migratiebeleid en de dramatische, menselijke gevolgen hiervan voor de vele vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland. *'De situatie gaat steeds maar achteruit en ik voel weinig hoop dat het beter wordt'*, vertelde een directeur van een Griekse ngo die al 30 jaar met vluchtelingen werkt.

Kamp Mavrovouni ligt pal aan zee, omgeven door hekken en prikkeldraad, op een voormalig militair oefenterrein [met potentieel gevaarlijk lood](#) in de grond. Alles in het kamp moet tijdelijkheid uitstralen, want het kamp zal op termijn worden vervangen door een ander, nog meer gesloten kamp. Het is daarom niet aangesloten op het elektriciteits- en waternet. Er zijn generatoren en enkele provisorische waterpunten. Er is nauwelijks groen, schaduw of beschutting. In de zomer is de situatie in de tenten en *isoboxen* (mini-containers) onhoudbaar in de verzengende hitte. 's Winters bibberen hele families in de ijzige vrieskou.

Officieel zijn er geen alleenstaande minderjarigen in het kamp. Hulpverleners vertellen echter dat veel alleenstaande minderjarigen onterecht als meerderjarig worden geregistreerd. De zogenaamde *age assessments* zijn gebrekkig en worden uitgevoerd door mensen die er geen verstand van hebben, zoals politieagenten of zelfs Frontex-medewerkers.

Kwetsbare vluchtelingen

Er zijn kwetsbare mensen in rolstoel die in een tent tussen de stenen zijn geplaatst, waardoor zij letterlijk geen kant uitkunnen. We spraken met een hoogzwangere vrouw met medische complicaties, die geen toegang heeft tot zorg die ze hard nodig heeft. Kersverse moeders zitten de dag na hun bevalling weer in een tent, mét pasgeboren baby. Er is nauwelijks tot geen toegang tot formeel onderwijs voor de vele kinderen, hetgeen een schending is van het Kinderrechtenverdrag.

Afghanen

In het kamp wonen momenteel ruim 3.000 mensen. Hiervan heeft 67% de Afghaanse nationaliteit. Velen van hen zitten al jaren vast. De wachttijden zijn gigantisch, er zijn nauwelijks advocaten en het asielsysteem functioneert niet goed.

In juni 2021 heeft Griekenland bovendien een nieuwe regeling ingesteld die bepaalt dat [Turkije een 'veilig derde land' is voor onder meer Afghaanse vluchtelingen](#). Zelfs nádat de Taliban de macht overnam in Afghanistan, krijgen Afghanen in Lesbos standaard een afwijzing. *Een 'copy paste' document waar alleen de naam is veranderd*, aldus een Griekse advocaat. Maar zij kunnen nergens naartoe. Niet terug naar Afghanistan, maar ook niet naar Turkije. Dat land neemt al jaren nauwelijks tot geen vluchtelingen terug. Afghanen in Turkije lopen risico op detentie en deportatie. Zij krijgen geen bescherming.

Het mentale, onzichtbare leed is gigantisch. *'Het gaat steeds slechter met veel mensen'*, vertelt Christina Maragkou, psycholoog bij de Greek Council for Refugees (de Griekse zusterorganisatie van Vluchtelingen-Werk). *'Het oude Moria was minder veilig, maar mensen konden wel vrij in- en uitlopen. In het nieuwe kamp is alles gecontroleerd, er gelden veel restricties. Met al die afwijzingen zien mensen geen toekomst meer. Sommigen komen hun tent niet meer uit, of doen aan zelf-mutilatie. Hun laatste sprankje hoop is dat er ergens een staat is die hen wil opnemen'*.

Situatie vasteland

Op het Griekse vasteland is de situatie eveneens onhoudbaar. Er zijn tientallen vluchtelingenkampen. Het *Eleanos* kamp in Athene barst uit zijn voegen door de overplaatsingen vanaf de eilanden. Deze overplaatsingen betreffen vrij willekeurig mensen met én zonder status. Het voetbalveldje in dat kamp staat inmiddels vol met provisorische tentjes. Anderen slapen op de pleinen van de hoofdstad of zoeken hun heil in vervallen gebouwen. Statushouders hebben nauwelijks toegang tot materiële rechten zoals werk of huisvesting en er is geen integratieprogramma.

Falend voogdijprogramma

De 'safe zones' in de kampen voor alleenstaande minderjarigen op het vaste land zijn niet veilig. Kinderen zijn daar 's nachts alleen. Er is sprake van uitbuiting en misbruik. Zij slapen soms net als volwassenen in vervallen gebouwen of op straat. Er zijn te weinig voogden. Het trainingsprogramma voor het opzetten van een voogdijprogramma dat door Nederland is opgezet functioneert niet, aldus betrokken ngo's die met deze tieners werken. De bureaucratie bij de ministeries die verantwoordelijk zijn voor de voogdij is verlamd.

Impasse in onderhandelingen

Eén jaar ná de lancering van het EU asiel- en migratiepact is sprake van een impasse in de onderhandelingen over het pact. Het overbelaste Griekenland vaart ondertussen een steeds hardere, grimmigere koers. Er zijn elke week nieuwe meldingen van gewelddadige pushbacks door de Griekse kustwacht. De gedetailleerde verslagen met foto's van deze misdaden door [NGO Aegean Boat Report](#) zijn huiveringwekkend. Er is inmiddels een semi-gesloten detentiecentrum geopend op het eiland Samos dat op veel kritiek en verzet stuit van artsen, mensenrechtenorganisaties én de lokale bevolking.

Tijdens een [bezoek van Eurocommissaris Ylva Johansson aan Lesbos in maart van dit jaar](#), benadrukten zowel Johansson als de Griekse minister van migratie Notis Mitarakis de urgentie van relocatie: *'De echte oplossing is volgens beiden dat andere EU-lidstaten meer verantwoordelijkheid nemen en Griekenland niet met de asielzoekers laat zitten'*.

Loze belofte

De belofte 'No more Morias' lijkt slechts een lege huls en vele kwetsbare vluchtelingen zijn stille slachtoffers van falend Europees beleid. Wij willen deze mensen een gezicht geven en tekenden hun verhalen op in deze publicatie.

ONZE KLEMMENDE OPROEP AAN DE POLITIEK

Wat betekenen Europese mensenrechtenverdragen als vluchtelingen jarenlang in mensonterende kampen worden weggestopt en vastgezet? Dat het bewuste politiek geworden is om mensen af te schrikken die bescherming zoeken in Europa? Dat via illegale en fatale pushbacks mensen- en kinderrechten worden geschonden?

Wij pleiten voor een solidair Europees asielbeleid dat wél werkt. Stop mensen niet weg in kampen of gevangenissen aan de grenzen. Stop met het dehumaniseren van mensen op de vlucht en zorg voor veilige routes.

Er zijn 27 Europese lidstaten. Slechts een klein deel houdt veranderingen tegen. Europese landen die respect hebben voor vluchtelingenrecht moeten beter samenwerken. Wij willen dat Nederland en andere landen zich hard maken voor veilige opvang verdeeld over Europese landen en eerlijke asielprocedures met respect voor mensenrechten en Europese verdragen.

Wij roepen het kabinet op om nu – één jaar na de verwoestende brand in Moria – een coalitie te vormen met welwillende EU-landen die samen zorgt voor een eerlijke verdeling van kwetsbare vluchtelingen uit Griekenland.

Wij pleiten tevens voor het instellen van een EU relocatie-coördinator binnen de Europese Commissie die de relocatie coördineert en versterkt, zodat solidariteit met vluchtelingen én de Zuidelijke lidstaten daadwerkelijk onderdeel wordt van het Europese asiel- en migratiebeleid.

Tot slot moet er per direct een onafhankelijk monitoringsysteem worden ingesteld dat de *pushbacks* aan de Europese grenzen onderzoekt, adresseert én sanctioneert.

Maak werk van de belofte 'No More Morias'. Er is geen tijd meer te verliezen!

Zahra zit al jaren vast in Griekenland: 'Met onze asielaanvraag is nog niets gebeurd'

De van oorsprong Afghaanse Zahra werd geboren in Iran en vluchtte jaren geleden via Turkije naar Lesbos. Inmiddels is de 21-jarige al vier jaar gestrand in Griekenland. Haar asielpcedure zit muurvast.

Geboren in Iran

'Vijftig jaar geleden vluchtte mijn familie van Afghanistan naar Iran. Daar ben ik geboren, net als mijn drie jongere zussen en mijn broertje. Toen ik vijftien was overleed mijn vader en hadden we geen inkomen meer. Ik ging werken, maar we konden ons niet staande houden. We waren ook niet veilig in Iran, zonder man in huis.'

Turkije

'Toen ik achttien was vluchtten we naar Turkije, daar wilden we blijven. Maar net toen wij aankwamen stopte UNHCR met de registratie van vluchtelingen. We moesten bij de overheid zijn, maar hoe vaak we ook aanklopten, we kregen geen kans om een asielaanvraag te doen. Twee weken leefden we op straat. We besloten door te vluchten, naar Europa.'

Welkom in de hel

'We hadden een verschrikkelijke reis. Toen we eindelijk op Lesbos aankwamen zag ik veel bossen, een prachtige zee. "Nu komt het goed met ons", dacht ik. Maar in kamp Moria zei iedereen: "Welkom in de hel". We kregen een tent en moesten maar ergens een plek vinden. We waren geschokt.'

Gebarricadeerd

'Na zes maanden kregen we tijdelijk een huis op Lesbos toegewezen omdat mijn moeder en zus gezondheidsproblemen hadden. Twee maanden later, in de winter, moesten we van de overheid verhuizen naar Athene. Maar het huis waar we moesten gaan wonen was gebarricadeerd. De buurt wilde ons niet. "Los het maar met elkaar op", zei de politie. Maar de buren lieten ons gewoon niet toe. Noodgedwongen gingen we weer terug naar Lesbos, maar bij het kamp kregen we te horen dat we in Athene hadden moeten blijven. "Nu is het je eigen verantwoordelijkheid." Vrienden hielpen me een appartementje vinden op Lesbos en ik vond een baan als naaister bij een ngo. Zo konden we de huur betalen.'

Niets gebeurd

'Drie maanden geleden zeiden ze dat we toch weer naar Athene moesten, omdat ons asieldossier daar wordt behandeld. Wéér moet ik een huis vinden, en werk. Voorlopig logeren we bij een vriendin. Maar na al die tijd hebben we nog steeds geen uitnodiging gekregen over onze asielaanvraag. We wachten al vier jaar, maar er is nog niets gebeurd. Mensen zeggen dat we gewoon moeten afwachten, maar het maakt me zo moe en gefrustreerd. Ik weet nog steeds niet hoe ik mijn toekomst vorm kan geven. Zal ik een opleiding kunnen doen? Dat wil ik het liefste. Toen ik klein was had ik nooit kunnen denken dat mijn leven zo zou lopen. Maar het heeft me sterk gemaakt. Ik móet sterk zijn.'

Fereshteh en Amir: 'We zijn heel bang dakloos te worden'

Fereshteh en echtgenoot Amir* uit Afghanistan kwamen in 2019 aan in kamp Moria op Lesbos. Vanwege de ziekte van Amir zouden zij met hun dochter (inmiddels 17) en zoontje (3) worden overgeplaatst naar een beter kamp. Maar dat gebeurde niet.

Naar het vasteland

Fereshteh: 'We zouden worden overgeplaatst naar het vasteland omdat Amir hepatitis B heeft, maar vier maanden later zaten we nog altijd in kamp Moria. Het werd daar steeds moeilijker voor ons. Uiteindelijk besloten we op eigen gelegenheid naar Athene te gaan. We hebben ons toen samen met andere familieleden gemeld bij kamp Eleonas in Athene, maar ze lieten ons niet toe. We hebben één of twee maanden voor het kamp gewacht.'

Gearresteerd

Amir: 'Toen kwam er een bus vol politieagenten, we werden omsingeld en gearresteerd. We werden twee aan twee opgesloten in cellen in de bus en ze brachten ons naar een detentiecentrum. We waren doodsbang.'

Opgroeien in detentie

Fereshteh: 'Het detentiecentrum was als een echte gevangenis, met bewakers. Je mocht er niet uit en er was niets voor de kinderen – geen speelplaats, geen speelgoed, ze zaten de hele dag in het stof. Er was een Filippijns gezin dat al vier jaar vastzat in afwachting van hun uitzetting. Hun kind was daar geboren en was nog nooit buiten het kamp geweest. We dachten: misschien houden ze ons hier ook zo lang.'

Ambulance komt niet

'Na een week detentie hebben we geprotesteerd: wij hebben het recht om te gaan waar wij willen! Nog een week later werden we overgeplaatst naar Skaramagas, een kamp in de buurt van Athene.

Inmiddels zitten we met drie gezinnen in dit driekamerappartement in Athene. Daar waren we heel blij mee, maar nu krijgen we onze maatschappelijk werker al vijf maanden niet te pakken en we kunnen alleen via haar bij een dokter terecht. Ze had gezegd: als er wat met je man is, bel je een ambulance. Dat hebben we een keer gedaan, maar er kwam niemand.'

Uit huis gezet

'Familieleden van ons hebben inmiddels een verblijfsvergunning gekregen. Een paar dagen later werden ze uit hun appartement gezet en stonden ze op straat. We kennen veel mensen die een vergunning kregen maar een jaar moeten wachten op een ID-kaart. Ze maken al hun spaargeld op en raken dakloos.'

Geen school

'Waarschijnlijk krijgen wij binnenkort onze asielbeslissing, we hopen natuurlijk positief. Maar ook dan moeten we weg uit dit appartement. We zijn erg bang om dakloos te raken. We willen voor onszelf zorgen, een baan vinden. Maar dan moet je de taal kennen en we krijgen geen mogelijkheid die te leren. Er is geen integratieplan, niets. Onze dochter leert zichzelf Engels via internet. Ze is jong en zou snel Grieks kunnen leren, maar ze krijgt niet de kans om naar school te gaan.'

Hoop

Amir: 'Voor onszelf is het al erg laat, maar we blijven hopen op een betere toekomst voor onze kinderen.'

* Om privacy-redenen zijn dit niet hun echte namen.

Ali krijgt geen asiel in Griekenland: 'Mijn gehandicapte moeder kan niet zonder mij'

Ali (22) en zijn moeder Zena (69)* zijn - net als veel anderen in het kamp op Lesbos - Afghaanse vluchtelingen. Zena is zwak, ze heeft hart- en rugproblemen. Ali zorgt voor haar. Maar nu heeft Zena asiel gekregen en is de aanvraag van Ali afgewezen.

Brand in kamp Moria

'Toen wij eind 2019 aankwamen in kamp Moria, was het koud en regenachtig. We kregen een zomertentje mee en moesten ons verder maar redden. Dit had ik nooit verwacht: geen beschutte plek, geen verwarming, geen basale mensenrechten. Toen Moria maanden later afbrandde, heb ik in de haast alleen mijn moeder en de rolstoel meegenomen. Haar kunstgebit ging verloren. Het lukt me niet eens een nieuw kunstgebit voor haar te regelen, mijn moeder kan al een jaar niet gewoon eten.'

Niets gebeurd

'In het nieuwe kamp was aanvankelijk maar één wc. In de drukte werd mijn moeder omver geduwd en viel ze op de grond. In het ziekenhuis zeiden ze dat ze een lendenwervel had gebroken maar dat er een volledige bodyscan moest worden gemaakt op het vasteland. Die heeft ze nooit gekregen. Ik heb een verklaring van het ziekenhuis dat mijn moeder moet worden overgeplaatst, maar ook dat gebeurt niet. Of je nou ziek bent, zwanger of een pasgeboren baby: het interesseert ze niet. Laatst werd er door een ngo een klein speelplekje voor de kinderen ingericht in het kamp. Toen ik zag hoe de kinderen daar op afvlogen... er is hier verder niets voor hen. Soms krijgen we een poosje steun van een ngo, maar dat houdt dan ook weer op.'

Families uit elkaar

'Nu is mijn moeders asielaanvraag toegewezen en heb ik een afwijzing. Ze vinden dat ik als alleenstaande man terug kan naar sommige delen van Afghanistan, of naar Turkije. Maar mijn moeder is van mij afhankelijk, zowel fysiek als geestelijk. Bovendien is Afghanistan niet veilig, en in Turkije hebben wij veel geleden. We sliepen onder bruggen en in parken. Je moet heel lang wachten om een asielaanvraag te doen en al die tijd heb je nergens recht op, geen enkele voorziening. En ik heb veel mensen gezien die vanuit Turkije met handboeien om werden gedeporteerd. Ze laten ons lijden, onze hoop wordt vermoord. Waar zijn de mensenrechten?'

* Om privacy-redenen zijn dit niet hun echte namen.

Yara: 'Ik verloor alles in Griekenland, maar mag niet bij mijn familie in Zweden wonen'

Yara* (19) komt uit Afghanistan. Ze vluchtte met het gezin naar Europa, maar behalve Yara heeft niemand de bootreis naar Lesbos overleefd. Yara heeft maar één wens: een nieuwe toekomst bij familie in Zweden. Tot haar grote verdriet heeft Zweden haar dit geweigerd. Terwijl ruimhartige gezinshereniging niet alleen menselijk is, maar ook een eenvoudige manier voor EU-landen om vluchtelingen eerlijker over de lidstaten te verdelen.

Ingehouden tranen

'In 2015 vluchtte ik met mijn ouders, broertje en zusjes naar Europa. Het was een lange en pijnlijke reis. Ik zag hoe mijn ouders hun tranen inhielden. We praatten maar weinig. Het was of onze zielen wisten wat ons te wachten stond.'

Wachten bij de ingang

'In Turkije gingen we op een groot schip, iedereen zat naast elkaar op de grond, het was vol. Het schip zonk. Veel herinner ik me niet, het was als een nachtmerrie. Ik wil er niet aan terugdenken. Toen ik aankwam op Lesbos hielp een vrijwilliger mij. Ze bracht me naar een kamp. Ik sliep in een tent. Overdag zat ik bij de hoofdingang te wachten op mijn familie. Maar ze kwamen niet.'

Van streek van de zee

'Ik kreeg een voogd van METAdrasi, de Griekse ngo die mij enorm heeft geholpen. Omdat het geluid van de zee mij van streek maakte, bracht mijn voogd me naar Athene. Ik kwam in een kamp voor onbegeleide minderjarigen terecht. Het waren hele donkere dagen. Later kwam ik in een pleeggezin.'

Zweden

'Toen ik zestien was, kreeg ik asiel en kon ik reizen. Ik heb een achtertante in Stockholm, en neven en nichten. Ik kon naar hen toe, ik was zó gelukkig. Ik houd van mijn Griekse pleegouders, maar dit was mijn eigen bloed! Ik voelde me in Zweden als herboren. Het was lente, de bomen werden groen. Ik voelde me weer levend, voor het eerst, ik kon opnieuw beginnen.'

Leren zwemmen

'Ik bleef twee jaar bij mijn tante, ging daar naar school en dat ging supergoed. Ik hield van de sneeuw, leerde skiën en zelfs zwemmen. Ik vroeg een verblijfsvergunning aan, maar de vrouw bij wie ik op gesprek moest zei: "Je hebt asiel in Griekenland, je moet terug. Of zal ik je naar Afghanistan sturen?"'

Menselijkheid

'Hoe kunnen mensen zo hard zijn? Een klein beetje menselijkheid kan voor een vluchteling alles betekenen. Nu ben ik in Athene, maar ik vind het heel moeilijk hier iets op te bouwen. Griekenland is mooi, maar voor mij is het de plek waar ik alles heb verloren. Als het heel slecht gaat, denk ik om mezelf te troosten aan hoe het was in Zweden om mezelf te troosten.'

*Om privacy-redenen is dit niet haar echte naam.

Zahra en Kimia: 'Mijn dochter is ernstig ziek maar krijgt geen behandeling'

Zahra (36) en haar dochter Kimia (14) kregen anderhalf jaar geleden asiel in Griekenland, maar leven nu in Athene op de rand van de afgrond. Grootste zorg: Kimia wordt niet behandeld voor haar ernstige hartkwaal.

Doodeng

Moeder Zahra: 'We zijn Afghanen uit Iran. Mijn man was drugsverslaafd en gewelddadig, maar de politie deed niets om ons te beschermen. Ik had geen geld om Kimia naar school te laten gaan, ik heb haar zelf zoveel mogelijk bijgebracht.'

Twee jaar geleden zijn we naar Griekenland gevlucht en kwamen we in een tent in kamp Moria terecht. Doodeng, we durfden niet naar de wc uit angst voor verkrachting. Verschillende burens werden beroofd – dieven zijn maar één rits van je spullen verwijderd.'

Hartziekte

'Kimia heeft een hartziekte. In Iran kreeg ze medicatie en ging ze elke maand op controle. In Moria heeft een arts vastgesteld dat Kimia ziek is, maar ze heeft geen enkele behandeling gekregen.'

Geen ondersteuning

'Veertien maanden geleden kregen we asiel. We werden doorgestuurd naar Athene. Maar we hadden geen huis, we kregen geen uitkering, geen medische hulp. We zijn drie, vier keer naar het ziekenhuis gegaan omdat Kimia zich heel slecht voelde. De eerste keer zeiden ze: ja, ze heeft een hartprobleem maar ze is nu niet stervende, we kunnen niets doen. Later negeerden ze ons gewoon.'

Laatst kreeg Kimia een ernstige aanval, we belden om één uur 's nachts de ambulance. Om zes uur 's ochtends waren ze er nog niet. In die uren had Kimia kunnen sterven. Als ze aan de telefoon horen dat je niet Grieks bent, komen ze niet.'

Op straat

'We zijn vier maanden in Athene dakloos geweest. Een half jaar hebben we huisvesting gekregen van een ngo maar dat project hield op en toen stonden we weer op straat. We hebben ons aangemeld bij een vluchtelingenkamp, maar daar wilden ze ons niet toelaten omdat we asiel hebben. We sliepen weer op straat, in Victoria Square. Een non vond ons en heeft deze kamer voor ons gehuurd. Zij laat ons ook eten brengen. Vrouwen zoals zij en vrijwilligers zijn de enigen die ons helpen. Van de Griekse staat krijgen wij geen enkele ondersteuning.'

Droom

Dochter Kimia: 'Ik ben nooit naar school geweest, maar probeer me via internet te ontwikkelen. Ik voer teksten in op Google Translate en zo heb ik Engels geleerd. Mijn droom is een normaal leven te hebben en naar school te gaan. Het liefste zou ik arts worden. Ik heb over nefrologie gelezen en het functioneren van de nieren lijkt mij het interessantst. Maar ik weet niet of wij ooit uit deze situatie komen.'

Aan Nederland zou ik willen vertellen dat vluchtelingen in Griekenland het erg moeilijk hebben. Help ons, op wat voor manier u ook kunt.'

**VluchtelingenWerk komt op voor de rechten van vluchtelingen
en helpt hen bij het opbouwen van een nieuw bestaan in Nederland**

Postbus 2894
1000 CW Amsterdam
info@vluchtelingenwerk.nl
www.vluchtelingenwerk.nl

